

September 2020

Årsmøde for Retten til Liv

Formandsberetning, v. Jens Vindum

Formandsberetning

Sidste weekend deltog jeg i et årsmøde i anden sammenhæng, og der lyttede vi til et foredrag med emnet: "En åndelig kurs" Foredragsholderen begyndte med et retorisk spørgsmål: "Hvorfor er der så mange kristne organisationer og bevægelser. Hvad har fået mennesker til at bruge tid og kræfter på frivilligt arbejde i kristen sammenhæng?"

Han gav svaret: "Taknemmelighed". Taknemmelighed over selv at have fået så meget givet. Taknemmelighed over frelsen, over at måtte være et Guds barn. Taknemmelighed over syndernes forladelse har bevirket, at mennesker bare måtte give det videre på en eller anden måde.

Jeg kom til at tænke på, at sådan var det vist ikke for RTL. Var drivkraften for os ikke snarere forargelse. Indignation på Guds vegne. Sorg over vores lands afkristning, afspejlet i lovgivningen. Vrede.

Jeg ved det ikke, men kommer med det forslag, at det har været en del af drivkraften. MEN ikke alene. Kærlighed er en større drivkraft end had. Var vores arbejde bygget på protest, vrede, had, ville det være uholdbart. Den ydre anledning var måske knyttet til disse følelser, men det var IKKE drivkraften.

Drivkraften var taknemmelighed. Over at have fået livet givet, taknemmelighed over at være et Guds barn, elsket af ham og villet af ham. Taknemmelighed over at være en dyrebar skat i Guds øjne, som ingen – ingen – må gøre ondt.

Er det drivkraften for os i dag? Det må vi hver især reflektere over. Jeg er overbevist om, at hvis vi ikke skal brænde ud i arbejdet, hvis vi ikke skal opgive kampen, så må vi finde ind til taknemmeligheden. Så må vi bede vores gode Gud om at åbne vores øjne for, hvor privilegerede vi er som mennesker, hvor værdifulde vi er, hvor elskede vi er, hvor stor en rigdom vi har i Jesus.

Vi har fået noget givet, som alle mennesker skal have, og som ikke må fratages nogen – heller ikke de ufødte.

Det er et holdbart fundament for Retten til Livs arbejde. Det er en kamp for livet. Er det vores basis, så bliver vi ikke hårdkogte ufølsomme og fordømmende fundamentalister, som skuler surt til alle, der er for den fri abort, men vi kan være empatiske medmennesker, der lytter til de kampe, de følelser og den sorg, som så ofte følger i kølvandet på at få en abort. Samtidig med at vi holder fast ved livets ukrænkelighed.

Det er i virkeligheden vores største udfordring – med empati og menneskelighed at stå fast på at det er forkert at fratage et ufødt barn livet.

Det er ikke kun en udfordring udadtil, men også indadtil – hos os selv. Synes jeg også selv, at jeg er et ufølsomt menneske med mine holdninger, som jeg med min forstand ved, er rigtige, men som mine følelser ikke kan følge, så har jeg det svært.

Jeg tror, at taknemmelighed er et værn mod mismod og opgivenesshed. En hjælp til frimodighed og glæde i vores arbejde.

Corona-virus'en har vist os, at vi i vores land er villig til at yde meget og ofre meget for at redde liv. Der er foretaget skarpe prioriteringer med store konsekvenser for mennesker.

Tænk, hvis den samme vilje til at redde menneskeliv var til stede, når det drejer sig om de ufødte. Det er tankevækkende, at når det handler om at redde ufødte liv, er der knappe ressourcer og ringe vilje.

Vi har efterspurgt midler til ansættelse af en ungdomsmedarbejder, og vi er blevet mødt med et stort giversind hos mange. Vi fik så rigeligt de penge ind, som vi bad om, og stor tak for det. Vi er begyndt at søge efter den rette person, men har ikke fundet vedkommende endnu.

Retten til Livs fremtid afhænger af de unge generationer. Får vi ikke i endnu højere grad, end tilfældet er nu, åbnet de unges øjne for hvor vigtig kampen for de ufødte er, vil den langsomt ebbe ud. Abortdebatten er ikke død. Lad os puste nyt – og ungt – liv i den.

Det er en stor glæde og velsignelse, at vi igen i år har kunnet sende fastetidens bedehæfte ud til mange. Det er, når alt kommer til alt, det helt afgørende, at vi beder for de ufødte børns liv, for deres mødre, og for det samfund, vi er en del af.

Jeg vil sige en stor tak til alle vores gode og trofaste venner ud over landet. Tak til rådgiverne, som gør et stort og for os andre usynligt arbejde på Abortlinien. Tak til repræsentantskab og øvrige frivillige, og tak til medarbejderne for udholdenhed i arbejdet. Tak for et godt samarbejde, fælles fodslag og retning til jer og til bestyrelsen.